

20.06.2022

Den franske præsident i parlamentarisk fælde

Efter et ringe parlamentsvalg for præsident Macron tales der allerede nu om hans mulighed for at opløse parlamentet og udskrive nyvalg, måske inden for det nærmeste år. Men fælden kan være klappet.

Skrevet af

Kirsten Malling Biering

✉ Kirsten.Biering@thinkeuropa.dk

Præsident Macron fik ikke sit parlamentariske flertal fornyet ved valget til Nationalforsamlingen. Kommentarerne er mange og kontante: "Et Frankrig, der ikke kan regeres", "en syngende lussing".

Det er en meget stor bedrift for Emmanuel Macron, at han blev genvalgt som Frankrigs præsident. Det er til gengæld ikke lykkedes ham at få sit projekt partipolitisk forankret over de seneste fem år. Det har været et projekt, der i den grad har fokuseret på personen. Sådan er det nu oftest i moderne fransk politik - se bare til både højre og venstre for præsidenten selv. Men netop Macron har givet den mere fuld skrue, end måske nødvendigt var. Og netop præsidenten burde nok have vidst bedre. Derfor står han tilbage med et svagt parlamentarisk grundlag og store udfordringer.

Alle var klar over risikoen. Intet tydede på samme stærke landspolitiske rolle for Macrons parti LREM (nu Renaissance) som i 2017, hvor præsident og projekt brød alle diger. Det er dog lykkedes for macronisterne i valgforbund med tidligere premierminister Edouard Philippes højrebevægelse Horizons og Francois Bayrous centerparti MoDem at blive den største gruppe i parlamentet. Men det er, hvad franskmændene kalder et relativt flertal. Ikke et absolut flertal.

For koalitionerens Nordeuropa kan det synes besynderligt, at det skulle være en katastrofe. Men fransk politik og det franske politiske system er ikke indrettet på kompromiser og koalitioner. Det er indrettet på flertal og absolut magt. Derfor bliver det op ad bakke for Macron. Ingen af de andre grupper i parlamentet kan forventes at ville give ved dørene. Med højregruppen Les Républicains kunne der faktisk blive et sådant absolut flertal. På en lang række punkter er de politiske programmer kompatible. Men sådan spiller klaveret - i hvert fald i princippet - ikke.

Og det vil egentlig være synd. For til trods for det franske valgsystem (flertalsvalg over to omgange) er det franske parlament denne gang endt med en mere bred afspejling af vælgerstemningen end længe (inklusive dens volatilitet og stærke yderfløje). Venstrekoalitionen NUPES med Jean-Luc Mélenchon og France Insoumise i front (yderste venstre), der er blevet næststørste gruppe i parlamentet, sikrede det gamle Parti Socialiste en hæderlig placering og de Grønne en stærk genkomst. Det gik også højrepartiet Les Républicains en hel del bedre denne gang end ved præsidentvalget. Marine Le Pens Rassemblement National får godt ti gange så mange pladser som i 2017 og giver et mere retvisende billede af den vælgerforankring - og normalisering af det yderste højre - som også præsidentvalget tegnede.

Det kunne i al sin brogethed næsten ligne en demokratisk chance for Frankrig. Al erfaring og udtalelser fra oppositionspolitikere efter parlamentsvalgets 2. runde denne søndag tilsiger dog, at det bliver det næppe. Premierminister Elisabeth Borne - hvis hun fortsætter - skal præsentere sin nye regering for parlamentet i begyndelsen af juli. Reaktionen her bliver en af indikatorerne for, hvor besværligt det hele ender. Der tales allerede nu om præsidentens mulighed for at opløse parlamentet og udskrive nyvalg, måske inden for det nærmeste år. Uden at det umiddelbart giver perspektiv af bedre arbejdsvilkår for præsident Macron. Fælden kan godt være smækket.